

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoPr/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720203781
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8720203781.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 proti žalovanému: D. E. M., narodený XX.X.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, XXX XX P. H. H., právne zastúpený: JUDr. Alojz Naništa, advokát, so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, IČO: 35 519 193, o zaplatenie 1.759,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 28.04.2022, č. k. 21Cpr/23/2020-207 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému voči žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.), žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o trovách konania rozhodne súd uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Vec právne odôvodnil podľa ust. § 53 ods. 1, § 60 ods. 1, § 159 ods.1, § 160 ods. 1, 2, § 166 ods. 1, 2, § 167 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, 3 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov policajného zboru (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“).

3. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie zistením, že žalobca sa pôvodne podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 15.730 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody z nevyúčtovaných chýbajúcich pokutových blokov a sumu vo výške 1.759,98 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nekonaním žalovaného ako nadriadenej osoby policajta H. O.. Súd žalobu v časti nároku vo výške 15.730 eur s prísl. zamietol rozsudkom sp. zn. 21Cpr/16/2019 zo dňa 10.09.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.11.2020. Nárok vo výške 1.759,98 eur vylúčil na samostatné konanie. Predmetom tohto konania preto zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 1.759,98 eur s príslušenstvom, pričom žalobca v žalobe zo dňa 05.09.2019 vo vzťahu k náhrade škody vo výške 1.759,98 eur uviedol, že uvedená škoda bola spôsobená dňa XX.XX.XXXX konaním policajta H. O., ktorý bol v tom čase služobne zaradený vo funkcii referenta oddelenia výkonu služby Z. a ktorému bol nadriadený žalovaný. Uvedený policajt dňa XX.XX.XXXX podpísal písomné zverenie hotovosti, cenín, tovaru, zásob materiálu alebo iných hodnôt, ktoré je policajt povinný vyúčtovať. Riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. dňa XX.XX.XXXX disciplinárnym rozkazom uložil stržm. H. O. disciplinárne opatrenie „zníženie služobného platu o X % na dobu jedného mesiaca“ z dôvodu, že stratil služobné puzdro, v ktorom boli potvrdenia o zadržaní VP, OEV, blokov na pokutu nezaplatenú na mieste v hodnote 500 eur a finančnú hotovosť 1.250 eur, pričom

následnou kontrolou bolo zistené, že žalobcovi vznikol celkový schodok 1.750 eur. Týmto konaním stržm. H. O. porušil povinnosť podľa § 159 ods. 2 z. č. 73/1998 Z.z. a dopustil sa disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 z. č. 73/1998 Z.z.

4. Obrana žalovaného v konaní spočívala v tom, že škodu tak, ako ju definuje žalobca nespôsobil. Tvrdil, že nie je daná príčinná súvislosť medzi jeho konaním a žalovanou škodou, keďže škodu spôsobil policajt H. O.. Tiež poukázal, že samotný disciplinárny rozkaz preukazuje, že žalobca vedel o tom, kto škodu spôsobil, v akej výške, a preto žalovaný namietal, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaným, zároveň vzniesol aj námietku premlčania.

5. K obrane žalovaného, žalobca uviedol, že žalovaný ako priamy nadriadený policajta H. O. zodpovedá za vzniknutú škodu svojim nekonaním. Škoda vznikla dňa XX.XX.XXXX a bola spôsobená konaním podriadeného žalovaného - policajtom H. O., ktorému na základe disciplinárneho rozkazu Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. zo dňa XX.XX.XXXX, právoplatným XX.XX.XXXX bolo uložené disciplinárne opatrenie za spáchanie skutku straty služobného puzdra, pokutových blokov v hodnote 500 eur a finančnej hotovosti vo výške 1.250 eur. Preto žalovaný ako jeho priamy nadriadený zodpovedá za vzniknutú škodu svojim nekonaním, pričom nekonanie zodpovednej osoby (žalovaného) bolo spôsobené, že do objemu finančných prostriedkov správcu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sa nedostali finančné prostriedky z vymáhania náhrady škody spôsobenej stratou finančnej hotovosti, pokutových blokov a služobného puzdra policajtom H. O..

6. Vzhľadom na žalovaným v konaní vznesenú námietku premlčania, súd sa v prejednávanej veci prednostne zaoberal námietkou premlčania. Konštatoval, že podľa ust. § 256 z. č. 73/1998 Z.z. sa peňažné nároky zo služobného pomeru premlčujú v lehote troch rokov, lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody je dva roky; začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o tom, že škoda vznikla a o tom, kto za ňu zodpovedá. Nárok na náhradu škody sa však premlčí, ak nebol uplatnený v lehote troch rokov a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne alebo po požití alkoholu, alebo inej návykovej látky, v lehote desiatich rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že disciplinárny rozkaz riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v H., Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. zo dňa XX.XX.XXXX, na základe ktorého bol policajt H. O. disciplinárne potrestaný zo spáchania skutku - straty služobného puzdra, v ktorom boli potvrdenia o zadržaní VP, OEV, blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, pokutových blokov v hodnote 500 eur a finančnej hotovosti 1.250 eur, nadobudol právoplatnosť 16.10.2013. Žalobcovi preto od právoplatnosti disciplinárneho rozkazu začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula 16.10.2015. Z odôvodnenia disciplinárneho rozkazu vydaného riaditeľom Okresného dopravného inšpektorátu v H., Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. H. D.. H. A. vyplýva, že tento o spáchaní skutku sa dozvedel XX.XX.XXXX. Škoda preto žalobcovi vznikla najneskôr XX.XX.XXXX a týmto dňom začala plynúť aj trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá uplynula XX.XX.XXXX. Keďže žaloba bola podaná na súde až XX.XX.XXXX, stalo sa tak po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby. Navyše vychádzajúc z ust. § 160 z. č. 73/1998 Z.z. v konaní nebolo ani preukázané, aby boli naplnené predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. vznik škody, porušenie povinnosti pri výkone štátnej služby, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti, zavinenie a právny vzťah policajta k služobnému úradu. Súd vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania a nepreukázania, aby žalovaný spôsobil škodu žalobcovi, žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

8. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že disciplinárny rozkaz k potrestaniu J. H. O. pripravil žalovaný ako jeho nadriadený, následne disciplinárny rozkaz signoval riaditeľ Z. H. D.. H. A., ktorý však nemal vedomosť o riešení škody. Ani priamy nadriadený E.. R. H. nemal vedomosť o vzniku škody a ani o disciplinárnom konaní H. O.. O škode preto vedel len T. H. O. a žalovaný. Ďalej poukázal, že kniha evidencie mimoriadnych udalostí sa vzťahuje k evidencii drobných pracovných

úrazov, iných úrazov ako pracovných úrazov, nebezpečných udalostí, chorôb z povolania a ohrození chorobou z povolania, teda nie škôd. Táto je vedená v súlade s § 17 ods. 8 písm. a) zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene o doplnení niektorých zákonov. Žalovaný bol právoplatne odsúdený za úmyselnú trestnú činnosť, ktorú páchal od roku XXXX do XX.XX.XXXX na ODI H., pričom odvolací súd v rozsudku sp. zn. 6To/22/20018-234 zo dňa 20.06.2018 v predmetnej trestnej veci uviedol, že obžalovaný musel počas uvedeného obdobia premyslene a sofistikovane kryť svoju trestnú činnosť. Úmyselné konanie žalovaného spočívalo v tom, že ako nadriadený vykonal len zápis škody do knihy mimoriadnych udalostí, nepripravil však návrh zápisu do knihy škôd vedenej na oddelení účtovníctva Centra podpory H., čím táto skutočnosť nebola oznámená na vnútorné oddelenie OR PZ v H. k založeniu škodového spisu pre škodovú komisiu a rozhodnutie riaditeľa OR PZ v H.. Žalovaný pripravil disciplinárny rozkaz, ktorým bol menovaný policajt potrestaný a ktorý bol riaditeľom ODI OR PZ v H. podpísaný až po návrate z práceneschopnosti. Zároveň mal žalovaný H. oznámiť, že žiadnu škodu hradiť nebude, pretože táto bude hradená z jeho poistenia zodpovednosti za škodu a nadriadeného o stave riešenia škody neinformoval, čím úmyselne zapríčinil neriešenie a nevymáhanie danej škody od policajta H., a tým aj premlčanie. V doplnku č. 1 k znaleckému posudku č. X/XXXX znalca O.. D. R., H. je uvedené, že v prípade tejto straty v roku XXXX v knihe cenností u policajta takýto záznam o strate nevykonal a učinil tak až XX.XX.XXXX. Návrh na disciplinárne konanie a návrh na zápis do knihy škôd sú rozdielne návrhy, ktoré sa predkladajú podľa rôznych právnych interných predpisov a iným subjektom. Kniha škôd je vedená jednotne pre útvary MV SR v rámci H. kraja na Centre podpory H. od začiatku roka 2013. Podľa zápisu do knihy škôd je škode pridelené identifikačné číslo, ktoré ju sprevádza až do vyriešenia škody. O náhrade škody rozhoduje nadriadený s personálnou právomocou, ktorým bol v tomto prípade riaditeľ OR PZ v H. po stanovisku škodovej komisie a nie riaditeľ ODI ako pri disciplinárnom konaní. Vyjadrenie H., podľa ktorého mu žalovaný oznámil, aby predmetnú škodu neriešil, pričom mu bude uložený trest vo forme zníženia služobného platu a že sa mu trest zahľadí, rovnako svedčí o úmyselnom konaní žalovaného. Žalovaný nepostupoval podľa ustanovení pokynu č. X/XXXX a jeho nekonaním došlo k naplneniu zodpovednostných predpokladov pre vznik škody podľa § 160 zákona č. 73/1998 Z.z., ako aj čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 nariadenia č. 78/2005, ktorá bola spôsobená žalobcovi z dôvodu nesplnenia si povinností a neriešenia škody. Žalobca navrhol vykonanie dôkazov, a to vypočutie svedkov T. E.. R. H., D.. H. A. a Q. G., pričom súd prvej inštancie vykonanie týchto dôkazov odmietol, pretože dospel k záveru o premlčaní práva. Súd nerozlišoval medzi disciplinárnym konaním a konaním o škode a vytvoril fikciu, že jedna skutočnosť podmieňuje druhú. Pokiaľ ide o premlčanie predmetnej škody spôsobenej nekonaním žalovaného ako nadriadeného, poškodený žalobca sa o skutočnostiach vzniku škody a o tom, kto za škodu zodpovedá, dozvedel najskôr dňa 31.10.2017. V tento deň bola z trestného konania cez žiadosť vyšetrovateľa PZ zistená informácia o tom, že boli objasnené bližšie skutočnosti a bolo zistené, že škoda v prípade H. nebola nadriadeným vymáhaná a bolo spôsobené jej premlčanie. Dvojročná subjektívna doba pri páve na náhradu škody uplynula 31.10.2019, teda nebola premlčaná. Žalobca v konaní preukázal, že nekonanie žalovaného vykazuje znaky úmyselného konania, preto sa škoda premlčuje až za 10 rokov odo dňa, kedy ku škode došlo. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že prípadný výsluch navrhnutých svedkov by sa vykonal s odstupom 9. rokov, pričom ich vierohodnosť by bola nepresvedčivá, nakoľko navrhnutí svedkovia boli tiež zodpovední za vymáhanie vzniknutej škody. Argumentáciu žalobcu týkajúcu sa úmyselného konania žalovaného považuje za polemiku so skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a presvedčaním o svojej pravde. Žalovaný sa stotožnil s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Žalobca vo svojej replike uviedol, že vykonaním ním navrhnutých dôkazov by preukázal, že ním uvádzané skutočnosti sú pravdivé a jeho právo na procesný útok bolo porušené. V ďalšom zopakoval argumentáciu uvedenú v jeho odvolaní týkajúcu sa úmyselného konania žalovaného. Trval na svojom návrhu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

12. Žalovaný vo svojej duplike uviedol, že žalobcom žalovaná náhrada škody pozostáva z viacerých samostatných čiastkových nárokov. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody za stratu pokutových blokov súdy zaujali stanovisko, že blok na pokutu je potvrdením o zaplatení pokuty. Strata nezaplatených pokutových blokov nie je škodou. V podrobnostiach poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho

súdu zo dňa 05.05.2021 sp. zn. 3CoPr/1/2021 a rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.04.2022, obidva vydané v súvisiacich veciach.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetky s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku alebo iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

16. Predmetom odvolacieho konania je nárok žalobcu na náhradu škody 1.759,98 eur, ktorá mu vznikla tým, že žalovaný mal spôsobiť túto škodu premlčaním práva na náhradu škody, ktorú škodu spôsobil policajt H. O., ktorému bolo uložené disciplinárne opatrenie za spáchanie skutku straty služobného puzdra vo výške 9,98 eur, pokutových blokov v hodnote 500 eur a finančnej hotovosti vo výške 1.250 eur. Podľa žalobcu nekonaním žalovaného (ako nadriadeného H. O.) bolo spôsobené, že do objemu finančných prostriedkov správcu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sa nedostali finančné prostriedky z vymáhania náhrady škody, spôsobenej stratou finančnej hotovosti, pokutových blokov a služobného puzdra policajtom H. O.. Žalovaný bol u žalobcu v služobnom pomere od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX na Okresnom dopravnom inšpektoráte, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H.; od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX vykonával funkciu vedúceho oddelenia výkonu služby, od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX vykonával funkciu starší referent, špecifikácia riadenia referentov oddelenia výkonu služby a od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX opätovne vykonával funkciu vedúceho oddelenia výkonu služby. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 20.06.2018, č. k. 41T/6/2018-205 bol žalovaný uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že v období od roku 2010 do XX.XX.XXXX si neoprávnene prisvojil zverenú finančnú hotovosť vo výške 91.910 eur ako rozdiel medzi sumou zúčtovanou a sumou odvedenou do pokladne Okresného riaditeľstva policajného zboru v H.. Trestným rozsudkom bol zároveň žalovaný zaviazaný žalobcovi ako poškodenému nahradiť škodu vo výške 91.910 eur s tým, že so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody súd odkázal poškodeného na civilný proces.

17. Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 10.09.2020, č. k. 21Cpr/16/2019-155 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.05.2021, č. k. 3CoPr/1/2021-196 bola žaloba žalobcu voči žalovanému o zaplatenie sumy 15.730 eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody spôsobenej ako schodok za chýbajúce pokutové bloky v uvedenej hodnote zamietnutá a nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.759,98 eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody spôsobenej premlčaním práva, ktorú spôsobil stratou služobného puzdra vo výške 9,98 eur, pokutových blokov v hodnote 500 eur a finančnej hotovosti vo výške 1.250 eur policajtom H. O., bol odkázaný na samostatné konanie.

18. Predmetom odvolacieho konania je teda nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.759,98 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že nekonaním žalovaného, ktorý bol priamo nadriadený policajtom H. O. bolo spôsobené, že sa do objemu finančných prostriedkov žalobcu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nedostali finančné prostriedky z vymáhania náhrady škody spôsobenej stratou finančnej hotovosti v sume 1.250 eur, stratou pokutových blokov v sume 500 eur a stratou služobného puzdra v sume 9,98 eur. Vo vzťahu k uplatňovanej náhrade škody vo výške 500 eur za stratu

pokutových blokov, odvolací súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 10.09.2020, č. k. 21Cpr/16/2019-155 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.05.2021, č. k. 3CoPr/1/2021-196, ktorým bola žaloba žalobcu voči žalovanému o zaplatenie škody vo výške 15.730 eur s príslušenstvom zamietnutá, kde súdy konštatovali, že pokutové bloky nie sú, ani „inou hodnotou určeniu na obeh alebo obrat“, čím žalobca v tejto súvislosti nepreukázal ani prvý predpoklad existencie vzniku zodpovednosti za škodu, t.j. existenciu škody. Pokutové bloky v hodnote 500 eur sú aj predmetom tohto konania a sú teda potvrdením o zaplatení pokuty ako hodnoty určenej na obrat alebo obeh. Keďže žalobca tieto nadobúda bezodplatne, a preto nemožno konštatovať, že žalobca za pokutové bloky niečo nadobúda, a preto aj v tomto konaní uplatnený nárok vo výške 500 eur, titulom náhrady škody spôsobenej ako schodok za chýbajúce pokutové bloky je nedôvodný.

19. Odvolací súd dodáva, že predpokladom na vznik zodpovednosti policajta za škodu služobnému úradu je a) vznik škody, b) porušenie povinnosti pri plnení výkonu štátnej služby a plnení služobných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, c) príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou, d) zavinenie, e) právny vzťah policajta k služobnému úradu v súvislosti s výkonom štátnej služby. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu predpokladov zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu k náhrade škody vo výške 500 eur (za stratu pokutových blokov), vzhľadom na rozhodnutie Okresného súdu Poprad vo veci 21Cpr/16/2019, žalobca nepreukázal ani predpoklad zodpovednosti za škodu, t.j. existenciu škody, nakoľko žalobca pokutové bloky nadobúda bezodplatne, a preto nemožno konštatovať, že žalobca za pokutové bloky niečo nadobúda. Vo vzťahu k náhrade škody za stratu služobného puzdra (9,98 eur), v ktorom bola uložená finančná hotovosť 1.250 eur za tieto veci bol na základe dohody zo dňa 18.06.2013 zodpovedný H. O. a nie žalovaný, čím nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaného a vzniknutou škodou.

20. Keďže žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, správne postupoval súd prvej inštancie, ak z dôvodu procesnej ekonómie sa touto námietkou zaoberal. V prvom rade je potrebné uviesť, že pojem „dozvie sa o škode“ vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyjadriť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť na súde. Začiatok plynutia subjektívnej doby môže byť rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode (R 9/1986).

21. Rovnako je nutné zdôrazniť, že pri právach na náhradu škody subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť od okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný subjektívny prvok, pozostávajúci z toho, kedy sa poškodený dozvie nielen o škode, ale sa dozvie aj to, kto za túto škodu zodpovedá. Ak nárok na náhradu škody tvorí neoddeliteľný celok, premlčacia doba začína plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie celú výšku škody.

22. V prejednávanej veci nebolo sporné, že ku škode došlo v septembri XXXX.. Uvedená skutočnosť nepochybne vyplýva z obsahu disciplinárneho rozkazu riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu v H., Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. H. D. H. A. zo dňa XX.XX.XXXX (č. I. 97 - 99), v ktorom sa uvádza, cit.: „Riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu v H., Okresného riaditeľstva policajného zboru v H. sa o spáchaní skutku, za ktorý bol disciplinárne stíhaný policajt H. O., dozvedel XX.XX.XXXX.“ Žalobcovi preto ako poškodenému začala najneskôr XX.XX.XXXX plynúť vo vzťahu k žalovanému ako škodcovi objektívna trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula XX.XX.XXXX. Disciplinárny rozkaz riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva policajného zboru v H. zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bol disciplinárne potrestaný policajt H. O. (a to za stratu služobného puzdra v sume 9,98 eur, v ktorom bola uložená finančná hotovosť 1.250 eur a za stratu pokutových blokov v hodnote 500 eur), nadobudol právoplatnosť XX.XX.XXXX. Týmto dňom začala žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula XX.XX.XXXX. Keďže žaloba žalobcu bola podaná na súde až dňa

XX.XX.XXXX, stalo sa tak po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby.

23. Pre žalobcom uvedený záver o aplikácii desaťročnej premlčacej doby nie je dostatočné tvrdenie o tom, že žalovaný konal úmyselne s poukazom na jeho postup po zistení, že došlo k strate pokutových blokov, ani s poukazom žalobcu na trestné konanie. V tomto konaní žalovaný bol odsúdený za trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 41T/6/2018-205 zo dňa 26.02.2018 potvrdeným Krajským súdom v Prešove č.k. 6To/22/2018-234 zo dňa 20.06.2018 a strata pokutových blokov H. nebola predmetom tohto trestného konania a nakoľko v uvedenom trestnom konaní bol žalovaný uznaný vinným na tom skutkovom základe, že si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil na cudzom majetku škodu.

24. Úmysel žalovaného nemožno vyvodiť ani zo zápisu škody do knihy mimoriadnych udalostí, pričom žalobca namietal, že táto mala byť zapísaná do knihy škôd. Toto možno síce považovať za porušenie čl. 3 pokynu č. 2/2010, avšak nemožno dospieť k záveru o úmyselnom konaní pri spôsobení škody.

25. K odvolacej námietke žalobcu, že súd nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a to výsluch svedkov H. O., E., R. H., D., H. A. a Q. G. odvolací súd uvádza, že nevykonanie navrhnutého dôkazu súdom prvej inštancie odvolací súd nehodnotí ako odňatie možnosti konať pred súdom. Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak hrubé vady v postupe prvoinštančného súdu spôsobili, že strane sporu bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Prvoradou povinnosťou súdu je totiž zabezpečiť svojou činnosťou výkon spravodlivosti. Ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 01.04.2022, žalobca na uvedenom pojednávaní navrhol, aby súd v konaní vypočul ním navrhnutých svedkov, ktorých prítomnosť na ďalšom pojednávaní zabezpečí. Na uvedenom pojednávaní súd vyhlásil uznesenie, ktorým zamietol návrhy na vykonanie doplneného dokazovania. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov, súd prvej inštancie v bode 31. rozsudku uviedol, že doplnenie dokazovania v smere ako to navrhoval žalobca nebolo potrebné, nakoľko právnym posúdením súd dospel k záveru o premlčaní práva žalobcu a skutkovým zisteniam spočívajúcich v krokoch žalovaného (spracovanie disciplinárneho rozkazu, jeho predloženie nadriadenému a zápis do knihy mimoriadnych udalostí), že žalovaný vo vzťahu k škode vo výške 1.759,98 eur nekonal protiprávne (čím nebol preukázaný ani prvý predpoklad zodpovednosti za škodu). Vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať, nakoľko podstatné pre vyriešenie prejednávanej veci bolo posúdenie otázky (vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania), či žalobcom uplatnený nárok je premlčaný. Otázky, ktoré žalobca návrhom chcel vyriešiť neboli preto pre posúdenie veci potrebné.

26. K záveru o úmyselnom konaní by nemohlo dôjsť ani po vypočutí navrhovaných svedkov, ktorí by k preukázaniu úmyselného konania neboli spôsobilí uviesť rozhodujúce skutočnosti. Preto námietka žalobcu, ktorou súdu prvej inštancie vytykal procesný postup, ktorým odmietol vykonať navrhované dôkazy, odvolací súd nepovažuje za nesprávny a neodôvodnený s poukazom na ust. § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktorý dôkaz vykoná ako aj na okolnosti prejednávanej veci, v ktorej spornými zostali skutočnosti týkajúce sa plynutia premlčania a žalobcom tvrdeného úmyslu žalovaného pri spôsobení škody.

27. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v H. dňa XX.XX.XXXX disciplinárne potrestal policajta H. O., a to za stratu služobného puždra (9,98 eur), v ktorom bola finančná hotovosť 1.250 eur a za stratu pokutových blokov v hodnote 500 eur. Ak teda žalobca disciplinárne potrestal policajta za škodu spôsobenú stratou a pritom mal vedomosť nielen o tom, kto za škodu zodpovedá (J. H. O.), ale aj o výške škody, potom nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že k vymáhaniu škody nedošlo z dôvodu, že nebol zavedený škodový spis. Ak žalobca mohol policajta H. O. disciplinárne potrestať na základe podkladov, ktoré mu pripravil žalovaný, nebol žiaden relevantný dôvod, aby žalobca od policajta H. O. nevymáhal spôsobenú škodu. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným v priebehu konania, správne postupoval súd prvej inštancie, ak z dôvodu procesnej ekonómie sa prednostne v konaní zaoberal otázkou určenia začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, ako aj

trojročnej objektívnej premlčacej doby a vzhľadom na žalobcom tvrdené úmyselné konanie žalovaného aj na skutočnosť, či je dôvodná aplikácia desaťročnej premlčacej doby namiesto trojročnej, ktorú v danom prípade súd prvej inštancie aplikoval.

28. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. V odvolaní len zopakoval rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal, a tiež presvedčenie, že dôkazné bremeno v konaní uniesli. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal všetkými produkovanými dôkazmi a okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci podstatné, a dospel pri tom k správne záveru, že žalobcom sa nepodarilo presvedčivo preukázať, že žalovaný spôsobil žalobcovi škodu úmyselne. Súd prvej inštancie svoje závery dostatočne zdôvodnil. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva záver o úmyselnom konaní žalovaného. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie nesprávne, že priznal väčšiu váhu dôkazom produkovaným žalovaným, že dostatočne neprihliadal na argumentáciu, ktorá svedčí v jeho prospech. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie sa dôkazmi, predloženými žalobcom, ako aj jeho argumentáciou podrobne zaoberal, všetky svoje úvahy riadne odôvodnil a následne rozhodol na základe všetkých poznatkov získaných z vykonaných dôkazov, keď ich voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to správne každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 CSP).

29. Odvolací súd pripomína, že hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej vykonaným dôkazom prisudzuje určitú hodnotu a hodnotí ich z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd v zásade nie je pri hodnotení dôkazov obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť, a nie je viazaný ani žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov, keďže pri hodnotení dôkazov je zásadne slobodný. Uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Pri hodnotení dôkazu z hľadiska jeho závažnosti (dôležitosti) posudzuje, či je dôkaz významný na preukázanie takých skutkových zistení, ktoré sú potrebné pre rozhodnutie, pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti skúma, či bol dôkaz vykonaný zákonom zodpovedajúcim spôsobom a napokon z hľadiska jeho pravdivosti, teda či dôkaz preukazuje skutočnosti z neho vyplývajúce, hodnotí dôkaz na základe jeho vierohodnosti. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a svoj hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z ust. § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, riadil sa všetkými týmito vyššie uvedenými hľadiskami a zásadami, výsledky vykonaného dokazovania riadne a logicky vyhodnotil a na ich základe presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov tiež vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal, teda či jeho závery nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov, a či vyhodnotenie dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Odvolací súd konštatuje, že žiadne chyby vo vyhodnotení dôkazov súdom prvej inštancie nezistil, naopak, závery, ktoré prijal, majú oporu vo vykonanom dokazovaní, sú logické a aj správne. Len odlišný názor žalobcu na to, ktoré skutočnosti treba mať na základe akých dôkazov za preukázané, príp. či vykonané dôkazy postačujú na preukázanie relevantných skutočností, nie je spôsobilý spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým na základe vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel. Napokon, kontrola výsledku hodnotenia dôkazov sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd je toho názoru, že napadnutým rozsudkom neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalobcom. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Správne výroku o zamietnutí žaloby zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

31. Odvolací súd pripomína, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

32. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný, naopak plne úspešným bol žalovaný, preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP súd žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).